

[Indenrigsministeren.]

CPR-numre sted til brug for offentlige, sikrede registre, og at det forhindres, at CPR-numre kan anvendes som nøgle ved samkøring af hinanden uvedkommende registre – hvad det så egentlig er.

Regeringen opfordres af de konservative til at fremsætte de nødvendige lovforslag til beslutningens gennemførelse.

Som bekendt indførtes CPR-numrene i forbindelse med oprettelsen af Det Centrale Personregister, CPR, i 1968, idet nummersystemet ansås for en nødvendig forudsætning for kilde-skatten, og CPR-numrene er i dag taget i anvendelse af et meget stort antal offentlige administrationer. Ligesom den offentlige administration betragter anvendelsen af personnumrene som en effektiv rationalisering, vil anvendelsen af disse numre i den private sektor, navnlig inden for større virksomheder, der anvender elektronisk databehandling, være en administrativ fordel, og det er da også bekendt, at adskillige private foretagender anvender eller satser på anvendelsen af personnumre.

I første række gælder det vel pengeinstitutterne, som gennem længere tid systematisk har indsamlet frivilligt givne CPR-numre, ikke mindst i forbindelse med udstedelsen af ID-kort eller oprettelsen af konti. Der er i dag intet til hinder for, at en privat virksomhed gør brug af personnumrene og indsamler disse f. eks. fra sin kundekreds ved at bede de pågældende selv om at opgive numrene. Derimod er der ingen almindelig adgang til at indhente personnummeroplysninger i CPR eller i kommunale folkeregistre, idet sådan udlevering efter gældende regler kræver særlig hjemmel eller tilladelse fra indenrigsministeriet, og det har været ministeriets faste praksis, at der ikke udleveres personnumre til privat side. Denne praksis må til dels ses på baggrund af, at man ikke har ønsket at disponere på dette område, så længe registerudvalget havde disse spørgsmål til behandling og folkettinget ikke havde taget stilling til en sådan retmæssig udlevering.

Man må dog nok i denne forbindelse være opmærksom på, at en vis spredning af numrene i praksis sker ved, at myndighederne anvender disse som journalnumre. Inden for skatsektoren og sygesikringsordningen er der ligefrem lovhjemmel for, at henholdsvis arbejdsgiverne og lægerne m. fl. skal gøres bekendt med de ansattes eller lægesøgendes CPR-numre.

Endvidere skal man være opmærksom på, at personnumre frit udleveres til den offentlige sektor, og at grænsen mellem den offentlige og den private sektor til tider kan være noget flydende. Afgrænsning i denne henseende vil til stadighed ske i samråd med det særlige personregistreringsråd, hvori bl. a. folkettinget er repræsenteret.

Særlig med hensyn til arbejdsløsheds-kasserne brug af personnumre må jeg oplyse, at langt den største del af numrene stammer fra de forsikrede selv. Enkelte numre er dog oplyst af CPR, hvilken ordning i 1972 blev drøftet med personregistreringsrådet, som da var enig med ministeriet i, at kasserne i denne henseende nærmest måtte siges at høre til den offentlige sektor. Men det er et vilkår for samarbejdet med arbejdsløsheds-kasserne, at de fra CPR stammende personnumre ikke anvendes i de til kasserne knyttede fagforbund.

Med hensyn til kommunernes anvendelse af personnumrene, f. eks. i patientregistreringen eller det planlagte databasesystem, SIP, indeholdende skatte-, indtægts- og personoplysninger, har det hidtil beroet på kommunalbestyrelsernes beslutning, i hvilket omfang man ønskede at gøre brug af de foreliggende edb-systemer og hermed gøre brug af personnumrene. Dog må det bemærkes, at udviklingen af nævnte SIP-system er stillet i bero, indtil det har været behandlet i et særligt samordningsudvalg under finansministeriets administrationsdepartement, som kommunerne, finansministeriet og indenrigsministeriet er parthavere og deltagere i.

Jeg er enig i, at spørgsmålet om anvendelse af personnumrene, herunder deres anvendelse som nøgle ved samkøring af registre, må tages op til alvorlig overvejelse. Disse problemer er imidlertid en del af hele registreringsproblematikken, som i dag er til behandling såvel i justitsministeriet som i indenrigsministeriet på baggrund af registerudvalgets betænkninger.

Det er regeringens hensigt at fremsætte et lovforslag for dette område til januar 1977, og i denne sammenhæng vil der også fremkomme forslag til regulering af folkeregistreringsloven, for så vidt angår udnyttelsen af CPR.

På denne baggrund vil jeg finde det mindre hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at træffe endelig afgørelse om en mindre, men betydningsfuld del af registreringsproblematikken. Derfor foreslår jeg, at en mere indgående drøftelse af disse spørgsmål finder sted i en bredere sammenhæng, som regeringens lovfor-